

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2012 r. — Makro autoservicio mayorista przeciwko Komisji**(Sprawa T-269/12)**

(2012/C 243/52)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Makro autoservicio mayorista, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: P. De Baere i P. Muñiz, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 22 wersja ostateczna z dnia 18 stycznia 2010 r. stwierdzającej, że zaksięgowanie retrospektywne należności celnych przywozowych jest zasadne, a umorzenie tych należności nie jest zasadne w konkretnym przypadku (REM 02/08), doręczonej skarżącej pismem z dnia 19 kwietnia 2012; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym

- należności celne przywozowe zostały zaksięgowane z naruszeniem art. 220 ust. 2 lit. b) Wspólnotowego kodeksu celnego⁽¹⁾, ponieważ pozwana błędnie stwierdziła, że przepisy antydumpingowe skierowane przeciwko przywozom z krajów trzecich mają automatycznie zastosowanie do towarów będących w swobodnym obrocie w unii celnej UE-Turcja, skutkiem czego pozwana nie poinformowała podmiotów gospodarczych, że rozpatrywane rozporządzenie antydumpingowe ma również zastosowanie do towarów będących w swobodnym obrocie w unii celnej UE-Turcja. Ewentualnie, organy tureckie popełniły błąd, potwierdzając że cła antydumpingowe nałożone na towary pochodzące z krajów trzecich nie mają zastosowania do towarów będących w swobodnym obrocie w unii celnej UE-Turcja. Skarżąca podnosi następnie, iż hiszpańskie organy celne również popełniły błąd, przyjmując że towary ze świadectwem A.TR nie mogły być przedmiotem jakichkolwiek dodatkowych należności lub środków ochrony rynku, w związku z czym nie poinformowały podmiotów gospodarczych, że dokonywane przez nie przywozy z Turcji mogły być przedmiotem środków polityki handlowej, nawet, jeśli towary te znajdowały się w swobodnym obrocie.

2) Zarzut drugi, zgodnie z którym

- błąd popełniony przez właściwe organy celne nie mógł być w sposób racjonalny wykryty przez dłużnika działającego w dobrej wierze, który zastosował się do wszelkich wymogów ustanowionych w obowiązujących przepisach w zakresie zgłoszenia celnego.

3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym

- skarżąca znajduje się w szczególnej sytuacji w rozumieniu art. 239 Wspólnotowego kodeksu celnego oraz nie można jej przypisać oszustwa, ani oczywistego zaniedbania zgodnie z tym przepisem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2012 r. — Panalpina Welttransport i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-270/12)**

(2012/C 243/53)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Panalpina Welttransport (Holding) AG (Bazylea, Szwajcaria), Panalpina Management AG (Bazylea, Szwajcaria) i Panalpina China Ltd (Hong Kong, Chiny) (przedstawiciele: S. Mobley, A. Stratakis, T. Grimmer i B. Smith, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 marca 2012 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.462 — usługi spedycyjne) w całości w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;
- tytułem żądania ewentualnego:
 - w zakresie w jakim Sąd uwzględni pierwszy lub drugi zarzut podniesiony przez skarżące, zmianę art. 2 ust. 2, art. 2 ust. 3 i art. 2 ust. 4 decyzji, w zakresie w jakim odnoszą się one do skarżących, oraz anulowanie lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżące w tych przepisach;
 - w zakresie w jakim Sąd uwzględni trzeci zarzut skarżących, stwierdzenie nieważności lub zmianę art. 1 ust. 2 lit. f) decyzji, w celu odzwierciedlenia krótszego czasu trwania naruszenia, a w konsekwencji zmianę art. 2 ust. 2 decyzji, w zakresie w jakim dotyczy skarżących i anulowanie lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżące w tych przepisach; oraz
 - w zakresie w jakim Sąd uwzględni czwarty zarzut skarżących, zmianę art. 2 ust. 2, art. 2 ust. 3 i art. 2 ust. 4 decyzji, w zakresie w jakim dotyczy skarżących i anulowanie lub, tytułem ewentualnym, obniżenie grzywny nałożonej na skarżące w tych przepisach; oraz w każdym razie;
- obciążenie Komisji kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez skarżące w związku z postępowaniem.